ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

16. května 2011 *

Ve věci T-145/08,

Atlas Transport GmbH, se sídlem v Düsseldorfu (Německo), zastoupená U. Hildebrandtem, K. Schmidt-Hernem a B. Weichhausem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupenému G. Schneiderem, jako zmocněncem,

žalovanému,

přičemž další účastnicí řízení před odvolacím senátem OHIM, vystupující jako vedlejší účastnice řízení před Tribunálem, je

* Jednací jazyk: němčina.

Atlas Air Inc., se sídlem ve Wilmingtonu, Delaware (Spojené státy), zastoupená původně R. Dissmannem, poté R. Dissmannem a J. Guhnem, advokáty,

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí prvního odvolacího senátu OHIM ze dne 24. ledna 2008 (věc R 1023/2007-1) týkajícímu se řízení o prohlášení neplatnosti mezi společnostmi Atlas Air Inc. a Atlas Transport GmbH,

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení J. Azizi (zpravodaj), předseda, E. Cremona a S. Frimodt Nielsen, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Heeren, rada,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 17. dubna 2008,

s přihlédnutím k vyjádření k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 29. srpna 2008,

po jednání konaném dne 19. října 2010,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Článek 59 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146) [nyní článek 60 nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, s. 1)] stanoví:

„Odvolání se podává písemně u úřadu ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí. Odvolání se považuje za podané až po zaplacení poplatku. Písemné odůvodnění odvolání musí být předloženo ve lhůtě čtyř měsíců ode dne doručení rozhodnutí."

2 Článek 61 nařízení č. 40/94 (nyní článek 63 nařízení č. 207/2009) stanoví:

„1. Je-li odvolání přípustné, přezkoumá odvolací senát, zda mu lze vyhovět.

2. Při projednávání odvolání vyzývá odvolací senát účastníky tak často, jak je to nezbytné, aby předložili ve stanovené lhůtě vyjádření ke sdělením, která jim zaslal, nebo ke sdělením, která předložili ostatní účastníci.“

3 Pravidlo 20 odst. 7 písm. c) nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení č. 40/94 (Úř. věst. 1995, L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189), stanoví:

„Úřad může přerušit námitkové řízení: [...] je-li přerušení za daných okolností vhodné.“

4 Pravidlo 48 odst. 1 nařízení č. 2868/95, nadepsané „Obsah odvolání“, stanoví:

„Odvolání musí obsahovat: [...]

c) údaj o napadeném rozhodnutí a o rozsahu, v jakém se žádá o změnu nebo zrušení rozhodnutí.“

5 Pravidlo 49 odst. 1 nařízení č. 2868/95 stanoví:

„Nevyhovuje-li odvolání článkům 57, 58 a 59 nařízení a pravidlu 48 odst. 1 písm. c) a odst. 2, zamítne [odmítne] je odvolací senát jako nepřípustné [...]“

Skutečnosti předcházející sporu

6 Dne 5. ledna 2006 byla pro žalobkyni, společnost Atlas Transport GmbH, zapsána slovní ochranná známka Společenství ATLAS zejména pro dopravní služby spadající do třídy 39 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků.

7 Dne 21. července 2006 podala vedlejší účastnice, společnost Atlas Air Inc., návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky žalobkyně (dále jen „návrh na prohlášení neplatnosti ze dne 21. července 2006“). Uvedený návrh byl založen jednak na tom, že podle čl. 52 odst. 1 písm. c) a čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 [nyní čl. 53 odst. 1 písm. c) a čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009] ve spojení s určitými vnitrostátními ustanoveními dochází ke kolizi s obchodními označeními ATLAS AIR a ATLAS AIR Inc. používanými v Beneluxu, Německu, Spojeném království a v jiných evropských zemích pro služby letecké nákladní přepravy, a jednak na existenci takového nebezpečí záměny, které je uvedeno v čl. 52 odst. 1 písm. a) a čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 [nyní čl. 53 odst. 1 písm. a) a čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009], s její obrazovou ochrannou známkou Beneluxu č. 555184 zapsanou dne 19. dubna 1994 pro „služby letecké dopravy, leteckou nákladní přepravu“ spadající do třídy 39 ve smyslu Niceské dohody, vyobrazenou níže:

8 Již dne 13. prosince 2005 vedlejší účastnice podala návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky Společenství ATLAS TRANSPORT, zapsané pod číslem 545 681 (dále jen „návrh na prohlášení neplatnosti ze dne 13. prosince 2005“).

9 Dne 28. srpna 2006 zamítlo zrušovací oddělení návrh směřující ke spojení řízení týkajících se návrhů na prohlášení neplatnosti ze dne 13. prosince 2005 a ze dne 21. července 2006.

10 Dne 26. června 2007 vyhovělo zrušovací oddělení návrhu na prohlášení neplatnosti ze dne 21. července 2006 z důvodu, že podle čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení č. 40/94 ve vzájemném spojení s čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 existuje nebezpečí záměny se starší ochrannou známkou Beneluxu (dále jen „sporné rozhodnutí“). V důsledku toho mělo zrušovací oddělení za to, že je zbytečné provádět přezkum starších obchodních označení.

11 Dne 29. června 2007 podala žalobkyně proti spornému rozhodnutí u odvolacího senátu odvolání a přitom si vyhradila právo odůvodnění odvolání předložit později.

12 Dne 15. října 2007 zaslala žalobkyně odvolacímu senátu první dopis obsahující v příloze nedatovanou kopii návrhu na zahájení řízení, ke kterému byl přiložen jeho překlad, ve kterém bylo požadováno, aby příslušný soud v oblasti ochranných známek

Beneluxu vymazal ze svého rejstříku starší ochrannou známku Beneluxu vedlejší účastnice. V tomto dopisu žalobkyně uvedla:

„Tímto žalobkyně předkládá žalobu a její překlad, na základě níž je žádáno o to, aby příslušný soud Beneluxu vymazal zápis Beneluxu žalované. Tento zápis Beneluxu představuje jediný základ rozhodnutí zrušovacího oddělení, které je napadeno v projednávané věci."

13 Dne 29. října 2007 žalobkyně odvolacímu senátu zaslala druhý dopis, ve kterém uvedla následující:

„Žalobkyně odkazuje na své podání ze dne 15. října 2007 a tímto předkládá odůvodnění odvolání.

1. Sporné rozhodnutí je založeno na zápisu Beneluxu č. 555.184 ze dne 4. května 1994. Pokud bude tento zápis zrušen, žalovaná ztratí jakýkoli základ pro svůj nárok. Odvolací senát ví o tom, že je tento základ v současné době napaden u příslušného soudu Beneluxu, a sice soudu v Haagu.

2. Nehledě na to vyvstává rovněž otázka užívání zápisu Beneluxu č. 555.184 v Beneluxu takovým způsobem, aby bylo právo na tuto ochrannou známku zachováno. Toto užívání bylo zpochybněno v rámci řízení o prohlášení neplatnosti [týkajícího se návrhu na prohlášení neplatnosti ze dne 13. prosince 2005], které probíhá u OHIM. Užívání je rovněž zpochybňováno v projednávané věci. Žalobkyně chce zpochybnit užívání, ale zároveň nechce OHIM zahltit objemnými dokumenty. Žalobkyně neučiní výhrady vůči tomu, aby žalovaná pouze odkázala na důkazy předložené v řízení [týkajícím se návrhu na prohlášení neplatnosti ze dne 13. prosince 2005] a vůči tomu, když OHIM rozhodne, že se má za to, že důkazy byly předloženy v rámci projednávané věci. Přísluší však OHIM, aby o tomto bodu rozhodl.

3. Vzhledem k tomu, že řízení bude nyní přerušeno do doby, kdy dojde k ukončení vnitrostátního řízení, žalobkyně nevyjadřuje své výhrady [vůči] přiloženému rozhodnutí. Žalobkyně své vyjádření omezuje na konstatování skutečnosti, že majiteli starších práv vzniklo bezpráví, což je v rozporu s přirozenou spravedlností."

14 Dne 20. listopadu 2007 předložila žalobkyně u OHIM v rámci řízení týkajícího se návrhu na prohlášení neplatnosti ze dne 13. prosince 2005 kopii žaloby podané u rechtbank van 's Gravenhage (soud v Haagu). Tato žaloba odpovídá návrhu žaloby přiloženému k dopisu ze dne 15. října 2007 v průběhu řízení, které se týká návrhu na prohlášení neplatnosti ze dne 21. července 2006.

15 První odvolací senát OHIM odvolání žalobkyně podané dne 29. června 2007 v návaznosti na návrh na prohlášení neplatnosti ze dne 21. července 2006 odmítl rozhodnutím ze dne 24. ledna 2008 (dále jen „napadené rozhodnutí") jako nepřípustné. Odvolací senát své rozhodnutí odůvodnil tím, že v souladu s článkem 59 nařízení č. 40/94 (nyní článek 60 nařízení č. 207/2009) musí být odůvodnění odvolání předloženo ve lhůtě čtyř měsíců. Toto odůvodnění musí obsahovat alespoň stručné uvedení relevantních skutkových okolností a právních otázek a vysvětlit, v čem je sporné rozhodnutí chybné. Dopis žalobkyně ze dne 15. října 2007 ani dopis ze dne 29. října 2007 přitom tyto podmínky nesplňovaly. Naopak v dopise ze dne 29. října 2007 se žalobkyně výslovně vzdala možnosti vznést výhrady proti spornému rozhodnutí. Dále měl odvolací senát za to, že návrhu na přerušení řízení vyhovět nelze, jelikož byl tento návrh založen pouze na návrhu na zahájení řízení před příslušným soudem v oblasti ochranných známek Beneluxu a nebyl předložen žádný důkaz osvědčující skutečné zahájení řízení před uvedeným soudem. Odvolací senát kromě toho připomněl, že návrh na prohlášení neplatnosti ze dne 21. července 2006 není založen výlučně na starší ochranné známce Beneluxu, ale rovněž na jiných starších právech ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

Návrhová žádání účastníků řízení

16 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– uložil žalovanému náhradu nákladů řízení.

17 Žalovaný navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

18 Vedlejší účastnice navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

Úvod

19 V rámci projednávané žaloby žalobkyně vznáší dva žalobní důvody, vycházející z porušení článku 59 nařízení č. 40/94 a z porušení článku 61 nařízení č. 40/94 ve vzájemném spojení s pravidlem 20 odst. 7 nařízení č. 2868/95.

K porušení článku 59 nařízení č. 40/94

Argumenty účastníků řízení

20 Žalobkyně má za to, že odvolací senát porušil článek 59 nařízení č. 40/94 dvojím způsobem. Zaprvé má za to, že odvolací senát odůvodnění odvolání nesprávně podrobil velmi přesným podmínkám. Zadruhé má za to, že odvolací senát nesprávně vyžadoval výslovné odůvodnění. Postačující je podle ní implicitní odůvodnění.

21 Žalobkyně má tak zaprvé za to, že povinnost uvést odůvodnění odvolání před odvolacím senátem, uvedenou v článku 59 nařízení č. 40/94, Tribunál podrobil „nejomezenějším představitelným“ požadavkům.

22 Konkrétně žalobkyně uvádí, že v rozsudku ze dne 23. září 2003, Henkel v. OHIM – LHS (UK) (KLEENCARE) (T-308/01, Recueil, s. II-3253) Tribunál rozhodl, že cílem povinnosti uvést odůvodnění odvolání před odvolacím senátem stanovené v článku 59 nařízení č. 40/94 je pouze usnadnit řádný průběh odvolacího řízení, aniž je nezbytné mít za to, že rozsah přezkumu, který musí odvolací senát provést ve vztahu k rozhodnutí, které je předmětem odvolání, je určen či omezen důvody uplatněnými účastníkem řízení, který odvolání podal. Kromě toho Tribunál uvedl, že odvolací senát musí přezkum rozhodnutí, které je předmětem odvolání, provést i v případě, že neexistuje specifický důvod vznesený účastníkem řízení, který odvolání podal (výše uvedený rozsudek KLEENCARE, body 31 a 32).

23 Žalobkyně z výše uvedeného rozsudku vyvozuje, že povinnost uvést odůvodnění uvedená v článku 59 nařízení č. 40/94 je splněna, jestliže napíše „něco ohledně sporu, co se neomezuje pouze na návrh".

24 Žalobkyně má za to, že v projednávané věci uvedenou „povinnost uvést odůvodnění" splnila. Uplatňuje dopis ze dne 15. října 2007, ve kterém OHIM zaslala návrh žaloby směřující k prohlášení neplatnosti ochranné známky vedlejší účastnice, a dopis ze dne 29. října 2007, ve kterém uplatnila námitku neužívání a odkázala na soudní řízení probíhající před soudem v Haagu. Na podporu svého argumentu žalobkyně odkazuje na rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu OHIM ze dne 31. ledna 2006 (věc R 440/2004-4) a na stanovisko zpravodaje odvolacího senátu, autora napadeného rozhodnutí a díla právní nauky.

25 Dále má žalobkyně za to, že zjednodušení řízení v důsledku odůvodnění odvolání nepředstavuje argument proti jejímu výkladu omezeného rozsahu „povinnosti uvést odůvodnění" obsažené v článku 59 nařízení č. 40/94. Zjednodušení řízení v důsledku

odůvodnění odvolání může mít pro odvolací senát zásadní význam a může samo o sobě odůvodnit skutečnost, že neuvedení jakéhokoli odůvodnění vede k nepřípustnosti odvolání.

26 Nakonec má žalobkyně za to, že článek 59 nařízení č. 40/94 musí být vykládán se zohledněním okolnosti, že zastoupení advokátem není před odvolacími senáty OHIM povinné. Toto ustanovení tedy musí být vykládáno s přihlédnutím ke skutečnosti, že není určeno pouze odborníkům, ale všem občanům Evropské unie, kteří budou častokrát moci ke „svému případu" formulovat pouze obecné poznámky.

27 Zadruhé má žalobkyně za to, že odvolací senát porušil článek 59 nařízení č. 40/94 tím, že vyžadoval formální a výslovné odůvodnění odvolání.

28 Žalobkyně zpochybňuje, že měla výslovně uvést, že sporné rozhodnutí nemůže být zachováno. Má za to, že odvolací senát mohl nepochybně, pokud chtěl, pochopit její argumentaci uvedenou v jejím dopise ze dne 29. října 2007 výslovně nazvaném „odůvodnění odvolání", ve kterém uplatnila skutečnost, že sama ochranná známka vedlejší účastnice je zpochybněna a je případně neplatná, a vznesla výslovně námitku neužívání. Tím žalobkyně sice sporné rozhodnutí nepřezkoumala výslovně, ale přezkoumala jej implicitně a měla implicitně za to, že nemůže být zachováno.

29 Konkrétně má žalobkyně zaprvé za to, že obezřetný čtenář mohl předání žaloby soudu v Haagu chápat pouze v tom smyslu, že chtěla odkázat na pravděpodobné prohlášení neplatnosti jediné ochranné známky vedlejší účastnice, na které je založeno sporné rozhodnutí. Takové prohlášení neplatnosti by mělo za následek, že by napadené rozhodnutí již nemohlo být vydáno. Žalobkyně má za to, že tak implicitně odkázala

na skutečnost, že sporné rozhodnutí přijaté zrušovacím oddělením zachováno být nemůže.

30 Zadruhé má žalobkyně za to, že skutečnost, že uplatnila námitku neužívání, musí být chápána v tom smyslu, že tuto námitku již vznesla před zrušovacím oddělením. Žalobkyně má za to, že jelikož na základě pravidla 22 odst. 1 nařízení č. 2868/95 nemůže být neužívání ochranné známky vzneseno poprvé až před odvolacím senátem, odvolací senát nemůže skutečnost, že námitku neužívání uplatnila před odvolacím senátem, vyložit jinak než v tom smyslu, že již námitku neužívání vznesla před zrušovacím oddělením.

31 Žalobkyně uvádí rovněž, že takové implicitní odůvodnění odvolání před odvolacím senátem odpovídá požadavkům článku 59 nařízení č. 40/94 s ohledem na následující skutečnosti.

32 Zaprvé, OHIM je multilaterálním správním orgánem, a z tohoto důvodu evropský zákonodárce vždy usiloval o to, aby v co největším možném rozsahu zabránil formalitám a zorganizoval řízení „jednoduchým a vstřícným způsobem". V takovém kontextu nelze takto přesné a přímé odůvodnění očekávat od osoby, která se vyjadřuje v jazyce, který není jejím mateřským jazykem (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. září 2003, Kik v. OHIM, C-361/01 P, Recueil, s. I-8283, bod 93 a následující).

33 Zadruhé, osoby, které se obracejí na OHIM, pocházejí z různých právních prostředí, a tedy různých kulturních prostředí, a mají odlišné jazykové zvyklosti, kdy přímá kritika není jednotně obvyklá a považovaná za zdvořilou. V řadě případů je upřednostňována nepřímá či implicitní formulace ze zdvořilostních důvodů. V projednávané

věci je odůvodnění odvolání bývalého zástupce žalobkyně zjevně v souladu s těmito zdvořilostními standardy. Dále má žalobkyně za to, že nehledě k tomuto problému právní kultury skutečností pravděpodobně stále zůstává, že v „komunikaci mezi lidskými bytostmi" (a tedy v odůvodnění odvolání) příjemce „chápe jen to, co pochopit skutečně chce". Jazyk není přesným odrazem skutečnosti, ale závisí vždy na „interakci mezi subjektem, který se na příjemce obrací, a příjemcem". V tomto ohledu neexistuje základní rozdíl mezi implicitním odůvodněním a explicitním odůvodněním. Odmítnutí odůvodnění, které je pouze implicitní, tedy není v žádném případě nezbytné.

34 Zatřetí má žalobkyně za to, že Soudní dvůr a Tribunál povinnost uvést odůvodnění před OHIM nebo u soudu vyložily v závislosti na možnosti pro příjemce rozhodnutí odůvodnění pochopit. Zdůrazňuje, že Soudní dvůr a Tribunál „vykládají shovívavě" návrhy a argumenty účastníků řízení, když zohledňují implicitní návrhy a zakládají své rozsudky na „tom, co účastníci řízení skutečně chtěli". Žalobkyně zdůrazňuje, že Tribunál a Soudní dvůr připustily v několika případech, že OHIM může svá rozhodnutí odůvodnit implicitně. Má za to, že jestliže pro odůvodnění OHIM a Tribunálu nejsou vyžadovány striktnější požadavky, musí tomu být stejně v případě odůvodnění poskytnutého těmi, kdo právo používají.

35 Začtvrté má žalobkyně za to, že článek 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP") a článek 1 dodatkového protokolu k EÚLP by byly nepřímo porušeny, pokud by požadavky týkající se odůvodnění odvolání byly příliš striktní. Jestliže účastníci řízení mohou pochopit argumentaci, žádný procesní cíl nemůže odůvodnit jiná omezení. Dodatečné požadavky na odůvodnění týkající se odvolání před OHIM omezují přístup k jiným orgánům, a tedy k soudům Unie, v rozporu s článkem 6 EÚLP. Kromě toho v projednávané věci zasahují do práva žalobkyně vlastnit majetek.

36 Žalovaný a vedlejší účastnice argumenty uplatněné žalobkyní zpochybňují.

Závěry Tribunálu

– K rozsahu povinnosti odůvodnit odvolání v podání předloženém u odvolacího senátu

37 Na základě článku 59 nařízení č. 40/94 se odvolání proti rozhodnutí podává písemně u OHIM ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí. Písemné odůvodnění odvolání musí být předloženo ve lhůtě čtyř měsíců ode dne doručení rozhodnutí.

38 Kromě toho pravidlo 48 odst. 1 písm. c) nařízení č. 2868/95 uvádí, že odvolání u odvolacího senátu musí obsahovat údaj o napadeném rozhodnutí a o rozsahu, v jakém se žádá o změnu nebo zrušení rozhodnutí.

39 Konečně pravidlo 49 nařízení č. 2868/95 stanoví, že nevyhovuje-li odvolání článku 59 nařízení č. 40/94 ani pravidlu 48 odst. 1 písm. c) a odst. 2 nařízení č. 2868/95, odmítne je odvolací senát jako nepřípustné, pokud nejsou nedostatky odstraněny před uplynutím lhůty stanovené v článku 59 nařízení č. 40/94.

40 Ze systematického výkladu těchto ustanovení vyplývá, že osoba, která chce u odvolacího senátu podat odvolání, má povinnost předložit ve stanovené lhůtě odůvodnění svého odvolání u OHIM, přičemž v opačném případě je její odvolání odmítnuto jako nepřípustné, a že toto odůvodnění představuje více než údaj o napadeném rozhodnutí a o vůli osoby, která odvolání podala, aby jej odvolací senát změnil nebo zrušil.

41 Z doslovného výkladu výrazu „odůvodnění“ uvedeného v poslední větě článku 59 nařízení č. 40/94 dále vyplývá, že osoba, která odvolání podala, musí u odvolacího senátu písemně uvést důvody, které určují její odvolání. Odvolacímu senátu nepřísluší, aby dedukcí určoval důvody, na nichž je založeno odvolání, které je mu předloženo. Podání osoby, která odvolání podala, tedy musí umožnit pochopit, proč se u odvolacího senátu domáhá zrušení či změny rozhodnutí.

42 Žalobkyně má však za to, že v rozsudku KLEENCARE, bod 22 výše, Tribunál stanovil požadavky týkající se odůvodnění odvolání, jež jsou „nejomezenější, jaké si lze představit“, takže k tomu, aby „povinnost uvést odůvodnění“ stanovená v článku 59 nařízení č. 40/94 byla splněna, „stačí, aby osoba, která podala odvolání, napsala něco ohledně sporu“, co jde nad rámec pouhého návrhu.

43 Takový výklad rozsahu rozsudku KLEENCARE, bod 22 výše, musí být odmítnut. Tento rozsudek se totiž netýká přímo otázky povinnosti uvést odůvodnění odvolání obsažené v článku 59 nařízení č. 40/94, ale ve skutečnosti rozsahu přezkumu odvolacího senátu, jestliže je mu řádně předloženo odvolání. Tribunál v něm uvedl, že rozsah uvedeného přezkumu ve vztahu k rozhodnutí, které je předmětem odvolání, není v zásadě určen důvody uplatněnými účastníkem řízení, který odvolání podal (body 29 až 32). Okolnost, že Tribunál měl v tomto kontextu za to, že předložení odůvodnění uvedené v článku 59 nařízení č. 40/94 usnadňuje řádný průběh odvolacího řízení a že odvolací senát není ve svém přezkumu omezován důvody uplatněnými

v tomto odůvodnění, nikterak neukazuje, že požadavky na odůvodnění, které na základě tohoto ustanovení přísluší osobě, která podala odvolání, jsou omezené. Měl-li Tribunál za to, že předložení odůvodnění stanovené v článku 59 uvedeného nařízení „usnadňuje řádný průběh odvolacího řízení", potvrdil tím důvod existence této povinnosti, jakož i její podstatný charakter. Tato povinnost totiž usnadňuje průběh odvolacího řízení v rozsahu, v němž umožňuje odvolacímu senátu, jakož i případně druhému účastníku řízení před správním orgánem v prvním stupni seznámit se s důvody odvolání osoby, která jej podala. Žalobkyně tedy z judikatury KLEENCARE (bod 22 výše) vyvozuje nesprávně, že povinnost uvést odůvodnění odvolání uvedená v článku 59 nařízení č. 40/94 je splněna, jestliže osoba, která podala odvolání, „napíše něco ohledně sporu" a neomezí se na pouhý návrh.

44 Kromě toho je třeba poznamenat, že ještě před tím, než lze zpochybnit rozsah přezkumu odvolacího senátu, je nutno, aby bylo odvolacímu senátu předem předloženo přípustné odvolání, což znamená, že odvolání obsahuje zejména odůvodnění ve smyslu článku 59 nařízení č. 40/94. Skutečnost, že osoba, která odvolání podala, odůvodní své odvolání proti rozhodnutí, které je jeho předmětem, totiž představuje zásadní předběžnou podmínku k tomu, aby odvolací senát vykonal svůj přezkum uvedeného rozhodnutí. Relevantnost pasáží rozsudku KLEENCARE, bod 22 výše, které žalobkyně uvedla v projednávané věci, je tak rovněž zpochybněna, jelikož posouzení obsažené v těchto pasážích předpokládá podání odvolání u odvolacího senátu, které je řádně odůvodněno.

45 Konečně, pokud jde o argument žalobkyně vycházející z neexistence povinnosti nechat se zastoupit advokátem u odvolacího senátu, je nutno konstatovat, že tato neexistence povinnosti platí jak pro osobu, která odvolání podala, tak pro ostatní účastníky řízení. Je tak třeba uvést, že ačkoli odvolání osoby, která jej podala, nemusí obsahovat důvody uvádějící s přesností všechna použitelná právní ustanovení, musí osoba, která odvolání podala, uvést skutkové nebo právní okolnosti, které podle ní odůvodňují zrušení nebo změnu rozhodnutí, které zpochybňuje, a odůvodnění odvolání musí

být dostatečně jasné, aby případně eventuální další účastník řízení mohl, aniž by byl zastoupen advokátem, posoudit, zda je vhodné předložit vyjádření a odpovědět na argumenty osoby, která podala odvolání.

46 S ohledem na vše předcházející je tudíž třeba mít za to, že jestliže článek 59 nařízení č. 40/94 ukládá osobě, která podala odvolání, předložit písemné odůvodnění jejího odvolání, musí osoba, která podala odvolání, písemně a dostatečně jasně uvést, které skutkové nebo právní okolnosti odůvodňují její návrh odvolacímu senátu na zrušení či změnu napadeného rozhodnutí.

47 Tento výklad rozsahu povinnosti uvést odůvodnění odvolání stanovené v článku 59 nařízení č. 40/94 nemůže být zpochybněn posouzeními odvolacího senátu v jiných věcech či zpravodaje odvolacího senátu v projednávané věci. Uvedená posouzení totiž Tribunál nezavazují.

48 Kromě toho multilaterální charakter správy OHIM neumožňuje článek 59 nařízení č. 40/94 vykládat ve smyslu, který by byl v rozporu se samotným jeho zněním. Předložení odůvodnění odvolání před odvolacím senátem je totiž podmínkou přípustnosti, kterou osoba, která odvolání podala, nemůže obejít. Pokud jde o jednotlivé argumenty žalobkyně vycházející z kulturně-právních odlišností osob, které se obracejí na OHIM, stačí uvést, že tyto odlišnosti ukládají spíše výslovné odůvodnění odvolání než opak.

49 Konečně analogie s povinností odvolacího senátu uvést odůvodnění, kterou uplatňuje žalobkyně, není relevantní pro výklad povinnosti odůvodnit odvolání osoby, která jej podala, před odvolacím senátem, jelikož uvedené povinnosti příslušejí ve druhém případě osobě a v prvním případě správě. Stejně tak výklad argumentů účastníků řízení Soudním dvorem a Tribunálem v průběhu soudního řízení není relevantní pro pochopení povinnosti odůvodnění odvolání osoby, která jej podala, a to s ohledem na povahové odlišnosti mezi řízením před odvolacím senátem a řízeními před soudy Unie.

– K dodržení povinnosti uvést odůvodnění v projednávané věci

50 Žalobkyně předložila OHIM dva dopisy, a sice první dopis ze dne 15. října 2007, jehož obsah je uveden v bodě 12 výše, a druhý dopis ze dne 29. října 2007, jehož obsah je uveden v bodě 13 výše.

51 Článek 59 nařízení č. 40/94 stanoví předložení jediného odůvodnění, a nikoli dvou, jak se na první pohled zdá, že bylo učiněno v projednávané věci.

52 Dopis ze dne 15. října 2007 však neobsahuje uvedení důvodů, pro které žalobkyně navrhuje zrušení sporného rozhodnutí. Uvedený dopis totiž OHIM informuje pouze o její žalobě na prohlášení neplatnosti ochranné známky Beneluxu vedlejší účastnice u příslušného vnitrostátního soudu a uvádí, že tato ochranná známka Beneluxu představuje jediný základ sporného rozhodnutí, které zpochybňuje. V důsledku toho uvedený dopis nemůže představovat předložení odůvodnění uvedené v článku 59 nařízení č. 40/94. Toto konstatování však nestačí k tomu, aby způsobilo nepřípustnost odvolání žalobkyně. Na základě pravidla 49 odst. 1 nařízení č. 2868/95 lze totiž nedostatky odstranit ve lhůtě čtyř měsíců stanovené v článku 59 nařízení č. 40/94. Není

přitom zpochybňováno, že podle ustanovení o výpočtu lhůt stanovených nařízením č. 2868/95 byl dopis ze dne 29. října 2007 předložen v uvedené lhůtě pro odvolání.

53 Pokud jde o obsah dopisu ze dne 29. října 2007, je třeba poznamenat, že žalobkyně v prvních dvou bodech uvedeného dopisu uvádí, že sporné rozhodnutí je založeno na zpochybněné ochranné známce Beneluxu a že zamýšlí zpochybnit užívání ochranné známky Beneluxu před odvolacím senátem. Ve třetím bodě uvedeného dopisu však žalobkyně uvádí, že nezpochybňuje sporné rozhodnutí. Touto větou žalobkyně mění to, co uvedla předtím, takže nelze mít za to, že první dva body dopisu odůvodňují odvolání před odvolacím senátem.

54 Konstatování týkající se neuvedení odůvodnění podporujícího odvolání před odvolacím senátem v dopise ze dne 29. října 2007 není zpochybněno okolností, že poté, co žalobkyně uvedla, že nezpochybňuje sporné rozhodnutí, uvedla, že „své vyjádření omezuje na konstatování skutečnosti, že majiteli starších práv vzniklo bezpráví, což je v rozporu s přirozenou spravedlností“. Tato věta totiž neumožňuje pochopit důvody, které podněcují žalobkyni k podání odvolání proti spornému rozhodnutí před odvolacím senátem. Nelze pochopit totožnost majitele starších práv, důvod vlastnictví starších práv ani důvod, pro který mu vzniklo bezpráví. I kdyby se připustilo, jak uvedla žalobkyně na jednání, že je majitelkou starších práv, z uvedeného dopisu nevyplývá, o jaká práva se jedná. Jediné starší právo, na které je odkázáno v dopise ze dne 29. října 2007, je ochranná známka Beneluxu uplatněná v prvním a druhém bodu uvedeného dopisu. Ve vztahu k ochranné známce žalobkyně je však tato ochranná známka buď starší, nebo neplatná. Starším právem, ohledně něhož žalobkyně tvrdí, že je jeho majitelkou, tedy není její ochranná známka ani ochranná známka Beneluxu. Poslední věta dopisu ze dne 29. října 2007 tudíž nemůže být pokládána za dostatečné odůvodnění odvolání žalobkyně před odvolacím senátem.

55 S ohledem na neuvedení jasného a pochopitelného odůvodnění v dopisech ze dne 15. a 29. října 2007 a vzhledem k tomu, že předložení odůvodnění před odvolacím senátem musí zejména umožnit potenciálnímu vedlejšímu účastníkovi, aby bez pomoci advokáta posoudil vhodnost odpovědi na argumenty obsažené v odvolání osoby, která jej podala, je třeba mít za to, že odvolání žalobkyně před odvolacím senátem nesplňuje požadavky článku 59 nařízení č. 40/94. V aktu, kterým bylo podáno její odvolání, ani v žádném následném aktu předloženém u odvolacího senátu ve stanovené lhůtě žalobkyně neuvedla důvody odvolání dostatečně jasným způsobem, aby mohly představovat odůvodnění odvolání ve smyslu článku 59 nařízení č. 40/94.

56 Žádný z jiných argumentů uvedených žalobkyní v souvislosti s uvedenou povinností uvést odůvodnění toto posouzení zpochybnit nemůže. Žalobkyně totiž neprokázala, v čem požadavek uvést odůvodnění uvedený v bodě 46 výše a jeho použití na projednávanou věc představují porušení článku 6 EÚLP. Navíc je uvedený požadavek přiměřený cíli spočívajícímu v usnadnění řízení a s ohledem na obsah dopisů ze dne 15. a 29. října 2007 nelze mít za to, že tyto dopisy usnadnily řízení před odvolacím senátem. Kromě toho argumenty vycházející z psychologie účastníků řízení, ze zdvořilosti a z teorie jazyka jsou neopodstatněné s ohledem na rozsah povinnosti uvést odůvodnění před odvolacím senátem definované v bodě 46 výše a obsah dopisů ze dne 15. a 29. října 2007. Toto posouzení potvrzuje okolnost, že v projednávané věci byla žalobkyně přesto při řízení před odvolacím senátem zastoupena advokátem, jak vyplývá z podpisu na dopisech ze dne 15. a 29. října 2007. Skutečnost, že advokát zastupuje své klienty, přitom znamená, že je advokát schopen jasně uvést důvody, pro které jeho klient navrhuje zrušení sporného rozhodnutí.

57 Je však třeba ještě přezkoumat, zda argumentem žalobkyně vycházejícím z jejího návrhu na přerušení řízení mohou být v projednávané věci dotčeny důsledky porušení článku 59 nařízení č. 40/94.

K porušení článku 61 nařízení č. 40/94 ve spojení s pravidlem 20 odst. 7 nařízení č. 2868/95

Argumenty účastníků řízení

58 Žalobkyně se domnívá, že řízení před odvolacím senátem mělo být přerušeno v návaznosti na její dopis ze dne 15. října 2007, ve kterém uvedla, že ochranná známka Beneluxu vedlejší účastnice je předmětem žaloby před soudem příslušným v dané oblasti a bude pravděpodobně prohlášena za neplatnou. Podle žalobkyně tato okolnost vylučovala, aby odvolací senát zachoval sporné rozhodnutí. Jelikož ochranná známka Beneluxu představovala jediný základ sporného rozhodnutí, mělo být kromě toho řízení nezbytně přerušeno do doby, než bude vydán rozsudek týkající se platnosti ochranné známky Beneluxu. Nepřerušení řízení v projednávané věci tedy představuje zneužití pravomoci.

59 Žalobkyně se rovněž domnívá, že jestliže by řízení bylo přerušeno dne 15. října 2007, toto přerušení by zabránilo uplynutí lhůty pro předložení odůvodnění odvolání. V důsledku toho by uvedená lhůta k dnešnímu dni neuplynula, takže by odvolání před odvolacím senátem nemohlo být odmítnuto jako nepřípustné z důvodu „neuvedení odůvodnění".

60 OHIM a vedlejší účastnice argumenty žalobkyně zpochybňují.

Závěry Tribunálu

61 V projednávané věci odvolací senát návrh na přerušení řízení podaný žalobkyní zamítl z následujících důvodů:

„Přerušení řízení, které je zpravidla přiznáno na základě pravidla 20 odst. 7 [nařízení č. 2868/95], které se *per analogiam* použije na řízení o prohlášení neplatnosti (viz rozhodnutí odvolacích senátů ze dne 24. ledna 2008 ve věci [R 285/2007-1] – Le Meridien), není automatickým právem. Jde o rozhodnutí, které bude přijato pouze v případě, že bude rozhodnuto, že je po přezkumu zájmů jednotlivých účastníků přerušení řízení vhodné. V projednávané věci nebyl návrh na přerušení řízení řádně odůvodněn a opíral se pouze o nedatovanou kopii návrhu na zahájení řízení. Nebyl předložen žádný důkaz osvědčující, že byla u příslušného soudu podána žaloba proti starší ochranné známce Beneluxu. I když odvolací senát zohlední dokument předložený v rámci souběžného řízení o prohlášení neplatnosti, poznamenává, že relevantní část nebyla přeložena. Zatřetí návrh na prohlášení neplatnosti nebyl založen výlučně na ochranné známce Beneluxu, ale rovněž na třech dalších starších právech přiznaných na základě čl. 8 odst. 4 [nařízení č. 40/94]. Platnost starší ochranné známky Beneluxu by pro rozhodnutí v tomto řízení byla rozhodující pouze v případě, kdy by návrh na prohlášení neplatnosti musel být zamítnut ve vztahu k právům přiznaným na základě čl. 8 odst. 4 [nařízení č. 40/94].“

62 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že přerušení řízení před odvolacím senátem nemá žádný dopad na lhůtu čtyř měsíců pro předložení odůvodnění odvolání u odvolacího senátu stanovenou v článku 59 nařízení č. 40/94. Konkrétně má uvedená lhůta tytéž charakteristiky jako lhůta k podání odvolání před odvolacím senátem v tom smyslu, že s ní nemohou disponovat účastníci ani odvolací senát. Na rozdíl od takových jiných ustanovení, jako je pravidlo 49 odst. 2 a pravidlo 71 odst. 1 nařízení č. 2868/95, totiž článek 59 nařízení č. 40/94 stanoví tuto lhůtu, aniž přiznává OHIM pravomoc

to učinit. Kromě toho čl. 78a odst. 2 nařízení č. 40/94 (nyní čl. 82 odst. 2 nařízení č. 207/2009) vylučuje, aby účastníkovi řízení, který podal odvolání, OHIM umožnil pokračovat v řízení, jestliže nedodržel jednu z lhůt stanovených v článku 59 nařízení č. 40/94. Konečně pravidlo 49 odst. 1 nařízení č. 2868/95 stanoví, že nevyhovuje-li odvolání článku 59 nařízení č. 40/94, odmítne je odvolací senát jako nepřípustné, pokud nejsou dotčené nedostatky odstraněny před uplynutím lhůty stanovené v článku 59 nařízení č. 40/94.

63 I za předpokladu, že odvolací senát měl v projednávané věci přerušit před ním probíhající řízení, by tedy tato okolnost nemohla způsobit prodloužení lhůty čtyř měsíců pro předložení odůvodnění odvolání žalobkyně. V projednávané věci je tak v návaznosti na analýzu odůvodnění uvedeného žalobkyní třeba dospět k závěru, že žalobkyně své odvolání před odvolacím senátem ve stanovené lhůtě řádně neodůvodnila. Takové nesplnění povinnosti uvést odůvodnění obsažené v článku 59 nařízení č. 40/94 je přitom třeba sankcionovat nepřípustností uvedeného odvolání. V důsledku toho odvolací senát nemohl přijmout jiné rozhodnutí než to, v němž odvolání prohlásil za zjevně nepřípustné.

64 Z toho vyplývá, že důvod, kterým žalobkyně odvolacímu senátu vytýká, že nepřerušil řízení ve věci odvolání, které mu bylo předloženo, do doby, než bude vydán rozsudek soudu v Haagu, před kterým žalobkyně navrhla prohlásit starší ochrannou známku Beneluxu za neplatnou, je třeba odmítnout jako irelevantní.

65 I za předpokladu, že by uvedený důvod irelevantní nebyl, je třeba stran opodstatněnosti úvah žalobkyně na podporu uvedeného důvodu poznamenat následující.

66 Úvodem je třeba uvést, že podle odvolacího senátu mu na základě použitelných ustanovení právního rámce není výslovně přiznána pravomoc přerušit řízení o prohlášení neplatnosti. Článek 79 nařízení č. 40/94 (nyní článek 83 nařízení č. 207/2009) však stanoví, že neobsahuje-li toto nařízení, prováděcí předpis, nařízení Komise (ES) č. 2869/95 ze dne 13. prosince 1995 o poplatcích placených OHIM (Úř. věst. L 303, s. 33; Zvl. vyd. 09/01, s. 291) či nařízení Komise (ES) č. 216/96 ze dne 5. února 1996, kterým se stanoví jednací řád odvolacích senátů OHIM (Úř. věst. L 28, s. 11; Zvl. vyd. 17/01, s. 221), příslušné procesní ustanovení, přihlédne OHIM k obecným procesním zásadám uznávaným v členských státech. Možnost, aby rozhodovací orgán přerušil řízení ve věci, která je mu předložena, jestliže to okolnosti projednávané věci odůvodňují, je přitom třeba považovat za obecnou procesní zásadu uznávanou v členských státech. Pravidlo 20 odst. 7 nařízení č. 2868/95, které stanoví možnost přerušit řízení před odvolacím senátem v rámci námitkového řízení a článek 8 nařízení č. 216/96, který stanoví možnost přerušit řízení před odvolacím senátem v návaznosti na oznámení tajemníka odvolacího senátu o přípustnosti odvolání před uvedeným senátem, představují vyjádření výše uvedené obecné procesní zásady.

67 Kromě toho použití pravidla 20 odst. 7 písm. c) nařízení č. 2868/95 *per analogiam* v kontextu řízení o prohlášení neplatnosti je za daných okolností vhodné, jelikož cílem jak námitkového řízení založeného na čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94, tak řízení na základě relativního důvodu neplatnosti založeného na čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení č. 40/94 je analyzovat nebezpečí záměny mezi dvěma ochrannými známkami a jelikož možnost přerušit řízení přispívá k účinnosti uvedených řízení.

68 Odvolací senát má tudíž pravomoc přerušit řízení o prohlášení neplatnosti, je-li přerušení za daných okolností vhodné.

69 Dále je třeba poznamenat, že posuzovací pravomoc odvolacího senátu k přerušení či nepřerušení řízení je široká. Pravidlo 20 odst. 7 písm. c) nařízení č. 2868/95 dokládá tuto širokou posuzovací pravomoc, když uvádí, že odvolací senát může přerušit řízení,

je-li přerušení za daných okolností vhodné. Přerušení je pro odvolací senát možností, které využije pouze v případě, kdy to považuje za odůvodněné [viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 16. září 2004, Metro-Goldwyn-Mayer Lion v. OHIM – Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), T-342/02, Sb. rozh. s. II-3191, bod 46]. Řízení před odvolacím senátem tedy není automaticky přerušeno v návaznosti na návrh, který v tomto smyslu podal účastník řízení před uvedeným senátem.

70 Okolnost, že odvolací senát má širokou posuzovací pravomoc za účelem přerušení řízení, které před ním probíhá, neznamená, že se na jeho posouzení nevztahuje přezkum soudu. Tato okolnost však uvedený přezkum z meritorního hlediska omezuje na přezkum neexistence zjevně nesprávného posouzení či zneužití pravomoci.

71 V projednávané věci má žalobkyně za to, že rozhodnutí odvolacího senátu řízení nepřerušit představuje zneužití pravomoci.

72 V tomto ohledu je třeba připomenout, že rozhodnutí je postiženo zneužitím pravomoci pouze tehdy, pokud se jeví na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů, že bylo přijato za účelem dosažení jiných než udávaných cílů [rozsudky Tribunálu ze dne 24. dubna 1996, Industrias Pesqueras Campos a další v. Komise, T-551/93, T-231/94 až T-233/94 a T-234/94, Recueil, s. II-247, bod 168; ze dne 19. září 2001, Henkel v. OHIM (Vyobrazení čisticího prostředku), T-30/00, Recueil, s. II-2663, bod 70, a ze dne 12. prosince 2002, eCopy v. OHIM (ECOPY), T-247/01, Recueil, s. II-5301, bod 22]. Žalobkyně však neuvádí žádnou skutečnost, která by prokázala, že odvolací senát tím, že odmítl přerušit řízení, svých pravomocí využil k jinému cíli, než je cíl, na základě něhož mu byly svěřeny, nebo že nepřerušení řízení vyplývá ze zneužití pravomoci.

73 Žalobkyně tudíž nesprávně tvrdí, že je napadené rozhodnutí postiženo zneužitím pravomoci z důvodu, že byl zamítnut její návrh na přerušení řízení před odvolacím senátem, které vedlo k napadenému rozhodnutí.

74 Navíc se žalobkyně v podstatě domnívá, že rozhodnutí odvolacího senátu nepřerušit řízení dotčené v projednávané věci je postiženo zjevně nesprávným posouzením.

75 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v napadeném rozhodnutí odvolací senát nepřerušení řízení odůvodnil zejména nepředložením dostatečného důkazu o zpochybnění starší ochranné známky Beneluxu před příslušným soudem (viz bod 61 výše). Pouhý návrh žaloby připojený k dopisu ze dne 15. října 2007, ve kterém je zpochybněna platnost ochranné známky Beneluxu, přitom nepředstavuje důkaz o skutečném zpochybnění starší ochranné známky Beneluxu před příslušným soudem. V důsledku toho odvolací senát své zamítnutí návrhu na přerušení řízení mohl založit na tomto nepředložení důkazu, aniž by se dopustil zjevně nesprávného posouzení.

76 I kdyby bylo prokázáno, že žaloba zpochybňující starší ochrannou známku, na které bylo založeno napadené rozhodnutí, byla u vnitrostátního soudu podána, uvedené prokázání nestačí samo o sobě k tomu, aby skutečnost, že odvolací senát odmítl přerušit řízení, byla kvalifikována jako zjevně nesprávné posouzení. Při výkonu své posuzovací pravomoci týkající se přerušení řízení musí totiž odvolací senát dodržovat obecné zásady upravující spravedlivé řízení v rámci společenství práva. Při uvedeném výkonu tak musí nejen zohlednit zájem účastníka řízení, jehož ochranná známka Společenství je zpochybněna, ale rovněž zájem ostatních účastníků řízení. Rozhodnutí přerušit či nepřerušit řízení musí být výsledkem poměření dotčených zájmů. V projednávané věci měla přitom vedlejší účastnice legitimní zájem na tom, aby bylo co nejdříve vydáno rozhodnutí o údajné neplatnosti ochranné známky žalobkyně. Kromě toho žalobkyně neprokázala, že odvolací senát v otázce přerušení řízení

rozhodl se zohledněním jiných hledisek, než je poměření jednotlivých dotčených zájmů. S ohledem na předcházející žalobkyně neprokázala, že odvolací senát nesprávně odmítl přerušit řízení.

77 Jestliže tedy měla žalobkyně skutečně za to, že řízení o prohlášení neplatnosti, v rámci něhož zpochybní platnost starší ochranné známky Beneluxu, představuje imperativně předběžnou podmínku pro její spor před OHIM, příslušelo jí, aby před tím, než u OHIM podá svůj návrh na zápis, toto jiné řízení zahájila a vyčkala, až bude ukončeno.

78 Ze všech předcházejících důvodů je třeba každý z žalobních důvodů uvedených žalobkyní zamítnout, a v důsledku toho je třeba žalobu zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

79 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

80 Vzhledem k tomu, že OHIM a vedlejší účastnice požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnost Atlas Transport GmbH ponese vlastní náklady řízení a ukládá se jí rovněž náhrada nákladů řízení Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) a společnosti Atlas Air Inc.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 16. května 2011.

Podpisy.